

[Ole Bjørn Kraft.]

danske, som på den måde begynder at tage sig selv lidt tilrette, og den vil heller ikke med rimelighed kunne gives det tyske mindretal. Hvis der skal etableres — og det skal der — et holdbart tillidsforhold såvel mellem befolkningen indbyrdes som mellem befolkningen og administrationen, er det naturligvis en ubrydelig forudsætning, at man i enhver henseende underkaster sig disse bestemmelser.

Må jeg med henblik på fremtiden sige, at den højtærede undervisningsminister ikke behøver at være i tvivl om, at han vil kunne regne med forståelse i alle partier, når han i fremtiden vil bestræbe sig for en modernisering af det danske skolevæsen i Nordslesvig så hurtigt, som den økonomiske situation i landet vil tillige gøre det. Her er særlige hensyn at tage, som der i alle partier sikkert vil være en udbredt forståelse for.

Må jeg endvidere sige, at når vi nu på baggrund af gennemførelsen af dette lovforslag betragter den danske holdning overfor det tyske mindretal med hensyn til en række problemer — lad mig nævne lån til skolebyggeri, tilskud til tyske elevers videreuddannelse, tilskud til aftenskoleundervisning — har vi her i landet ingen grund til at skamme os i forhold til, hvad der på disse områder ydes fra tysk side til det danske mindretal syd for grænsen, for det er — for at sige det stilfærdigt — meget lidt. Men også her har man lov til at håbe på — det være sagt uden nogen som helst form for vigtighed — at det gode eksempel vil virke.

Til slut vil jeg kun gøre den bemærkning, at jeg tror ikke, at den holdning, vi fra dansk side indtager, skal være bestemt af en nøje afvejning af, om der nu er fuldstændig ligelighed i behandlingen af de to mindretal på begge sider af grænsen. Jeg mener, at vor holdning må være bestemt af, hvad vi finder er ret og rimeligt efter vor demokratiske anskuelse, at vi gør, hvad vi ønsker der skal gøres overfor vore landsmænd. Hvis det samme synspunkt anlægges også på den anden side af grænsen, vil forholdene komme til at udvikle sig i overensstemmelse med ånden i de to erklæringer til fremme af det fredelige samliv mellem befolkningerne syd og nord for grænsen.

Øv ret og kræv ret, det er et godt motto for holdningen overfor mindretallene.

Alfred Jørgensen: Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med, at det foreliggende lovforslag efter udvalgsbehandlingen indstilles til vedtagelse i samme form, som det havde ved fremsættelsen.

Jeg ønsker på skolens område en sund kappestrid mellem dansk og tysk i min hjemegn og føler det som et privilegium, at jeg selv har lejlighed til at lægge mit lod i vægtskålen til opnåelsen heraf; og jeg ønsker, at denne kappestrid skal foregå på lige vilkår. Som leder af en skole, der har været tysk gennem 150 år før min tid, har jeg haft lejlighed til at gøre mine iagttagelser med hensyn til, hvorledes en fredelig udvikling betegner vejen fra tysk til dansk. Det er også en kendsgerning, der fremgår af en menneskealders genforeningsarbejde i grænselandet, at når dansk og tysk kultur og åndsliv har lige kår, behøver vi ikke at skamme os eller nære frygt for udviklingen, og i dag er billedet jo ganske det samme syd for grænsen. Jeg tror altså på styrken i dansk kultur og nærer ingen betænkelighed ved at give Nordslesvigs hjemmetyske befolkning lige ret med den danske på skolevæsenets område. Naturligvis kan det være svært nok at glemme, at der for mindretallets vedkommende før og under besættelsen var forhold, vi skarpt måtte misbillige, men på den anden side bør også en i det store og hele loyal holdning gennem de sidste ti år nu regnes mindretallet til gode.

Jeg kan altså støtte dette lovforslag om at fjerne hindringerne for eksamensretten til de tyske skoler i de sønderjyske landsdele ud fra den betragtning, at det vil være ret og billigt overfor mindretallet, og det vil jeg gerne fremhæve som hovedbegrundelse for min tilslutning. Men endelig må jeg også betragte forslaget ud fra det synspunkt, at det vil være et led i bestræbelserne for på skolens område at opnå lige vilkår for mindretallene på begge sider af grænsen. Dette hensyn må veje tungt. Det, der foregår i Sydslesvig i dag, er et lyspunkt i hele den politiske udvikling i grænselandet. Dette følger også befolkningen i Nordslesvig med oprigtig glæde, selvom der naturligvis også her er enkelte, som sætter kikkerten for det blinde øje og ikke ser noget signal.